

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Menneitä muistoja

Kirj. Regina H—s.
(Tositapahtumasta.)

Kadulla kerran kohtasin
ma köyhän tyttösen,
jok' ol' niin hento kalpea,
kuin syksyn kukkanen.

Hän uskoi mulle elämänsä
synkän tarinan,
mi vuosienkaan viertyä
ei haldu muistostain.

Hän itkien virkkoi: koditoin
oon leipää, suojaa vailla.
Ah, kuink' on olo raskasta
elämän kyynel-mailla.

Ei mulla yhtään ystävää,
oon yksin maailmalla,
vanhempani armahat
jo nukkuu nurmen alla.

Vihdoista vuotta juur'
mä täyten äskettäin,
mutt' tehtaassa raataa ehtinyt
oon vuosia seitsemän.

Tuo tehtaan ilma turmelli
nun nuoren terveyein.
Jä olen sairas, väsynyt,
iks' lähtökäskyn sain.

Ilmänsä peittyi kyynellin,
uo taivaansiniset.
—O! auttakaa, pelastakaa,
tän mua rukooli.

Luuntelin häntä säällien
ua koetin lohduttaa:
—O! orja siskoin kärsivä
sun tahdon pelastaa.

Mä koetan paikan etsiä
ett' pääset lepäämään;
hyväkses' teen mä kaikkeni,
munn nuori ystäväin.

Käs' kädessä me kuljettiin
nyt katuja hiljalleen,
kunnes päästiin kaupungin
sairaalan ovelle.

Siellä puhuin hänen puolestaan:
—O! sijaa antakaa,
täss' laps' on sairas, väsynyt,
tän' levätä sallikkaa.

Hän sairaalaan pääs' lepäämään.
Taas tiemme erkani.
—Sua kiitän outo ystäväin,
hän itkien virkahti.

—Miss' saan sun jälleen tavata?
Jos—terveenä pääsisin—
—Juurella lipun punasen,
mä hälle kuiskasin.

ASTORIA, ORE.

Hoi! nuoret ystävät! Eiköhän
olisi jo aika ruveta kohentele-
maan tätä nuorten osastoa, joka
on nukkunut ihan koko kesän.
Ainoana muistuttajana sen ole-
massaolosta on ollut vain tuo
komea otsikkokirjoitus. Koete-
taan nyt taas ruveta puhaltamaan
eloa ja innostusta siihen, ettei
se nimi suotta komeilisi Tove-
rittaren seitsemännellä sivulla.
Kilpailu olisi ehkä paras keino,
herättämään intoa ja saamaan
koko nuorisojoukon mukaan.

Siis miettikää, keksikää aiheita,
—mutta älkäämme herran ni-
messä nukkuko enään. Minä eh-
dotan kirjoitettavaksi, kukin ly-
hyin pirtein kertomuksen elä-
mästään. 1)

Keksikääpä uusia, sitten vali-
taan paras.

NUORI.

Minä olen ajatellut ruveta lä-

hettämään nuorten osastoon kir-
jeenvaihdon siskoni kanssa, jos
toimitus ottaa vastaan. Siskoni
on Suomessa ja on joutunut us-
konnollisen kuumeen pyörtee-
seen, joka vallitsee kotipaikal-
lamme nykyään. Ehkä Tove-
rittaren lukijoita huvittaisi kuul-
la kahden—kynäilyyn vähän
kömpelön, mutta eri aatteisiin
—innostuneiden väittelyä. 2)

SAMA.

1) Hyvä tämäkin ehdotus.—Selma-
tätti.
2) Suostuksikohan siskosi anta-
maan yksityiskirjeenvaihtonsa julki-
suuteen.—Selma-tätti.

KIRJOTTAKAAPAS TÄSTÄ.

Nuoret ovat ilmaisseet halun-
sa kirjottaa jostakin määrätystä
aineesta. Nyt kun juuri vaalit-
kin ovat ovelle, niin mielestäni
olisi sopiva kirjoitusaine se, että
mitä hyötyä on äänioikeudesta.
Ottakaapas nuoret nyt rivakasti
kynät käteen ja kirjottakaa täs-
tä aineesta ensimmäiseen ja sitä
seuraaviin Toverittaren numeroi-
hin. Nyt nähkääs sopii ajatella-
kin sitä asiaa vähän tarkemmin.
—SELMA-TÄTTI.

Vapauden punakukka

Kirj. Regina H—s.

Kirkas kuni aamun hohde,
Kuni loiste auringon,
On se kukka, jota lemmin —
Kukka kaunis verraton.

Kukkaa sitä kasvattaapi,
Holvaa kädet miljoonat;
Vapauden punakukka
Nimenkin jo kuulla saat.

Vapauden punakukka,
Yhä kasvaa korkeene,
Valkka sorron, valnon tuulet
Hyistä hallaa henkällee.

Vapauden punakukka
Nousee verivirroista.
Ei se kuole eikä katkee
Sortajien lskuista.

Vapauden punakukkaa
Lemppi orjat raatajat,
Punalipun luona yhtyy
Vapauden puoltajat.

Kasva, kasva punakukka!
Ihmiskunnan loiksi —
Kasva kansain onnenpuuksi,
Sorrettujen suojaksi.

Viinirypäleen musta terttu

Kirj. Klaudie Parkkonen
(Jatk.)

Kirj. Klaudie Parkkonen.
(Jatk.)

Matkalla Korpelaa luutnantti pu-
hui voimakkaain sanoin siitä kaikesta
mikä Magdasta tähän asti oli outoa.
Ja pian hänen lapsekas, puhdas sie-
lunsa alkoi tahrinutua kaikenlaisilla
ajatuksilla ja tunteilla. Hän tunsi
olevansa niin paljon parempi mutta,
kuinka hän arvosteli palvelusväkeänsä
sakin itsensä arvoiseksi, varsinkin
Marfaa, jota hän kunnioitti, äitinä,
kasvattajana ja, jota pieninä tyt-

tönä rakasti niin puhtaasti, niin läm-
pimästi.

Luutnantti jatkoi, ilmiellin seura-
ten Magdan kaunilla kasvovilla yhä
kasvavaa häveliäisyyttä. Ja kuten
itse pahennus hän vuodatti kaiken
katkeran myrkkynsä lapsekkaan im-
men sydämeen.

—On ollut haltijattaria, ruhtinatta-
ria, jotka eivät ole tunteneet omaa
arvoaan ja ovat antautuneet kanssa-
käymiseen alhaisen roskaväen kans-
sa. Ovatpa menneet niinkin pitkäl-
le, että ovat rakastelleet jotakin köy-
hää maalaispoikaa, tai alhalsta up-
seerirentua. Mutta maailma on ju-
listanut heidät hulluiksi ja langetta-
nut heille ankaran tuomion. Mikä
on suurempaa kuin saada omistaa
kunniaakkaan aseman, saada johtaa
kansaa, laatia lakeja, lakeja jotka
turvaavat meitä, saada asemansa niin
varmalle pohjalle, ettei tulot koskaan
lopu, taaten melle kakkeli mukavuud-
det mitä voimme keksiä."

Magda oli kaunis sielultaan ollut,
ollen lähellä Marfaa, imettäjäänsä,
joka oli alhainen, häväisty, valvainen
nainen. Joka tiesi kertoa elämän
todellisen taroituksen ja arvon. Ja
Marfa se oli, joka kasvatti tuossa
ylhäisessä naisessa, joka oli niin yk-
sinäinen ja hyljätty, kaunilta luon-
teen ominaisuuksia. Vaan nyt oli
Marfa poissa ja luutnantti niin röyh-
keästi paljasti pirullisen tarkoituk-
sensa, jota Magda ei kuitenkaan nyt
huomannut. Hän kuunteli luutan-
tin sanoja niinkuin lumottu ja aina
hän niissä löysi innostuttavaa totuut-
ta. Tuntuhan se niin somalta, kun
ei luutnantti häntä solvannut, hän
solmasi vaan noita köyhiä "koiria"
ja halveksi. Ja yht'äkkiä hän valpui
upseerin rinnalle itkien hillittömästi,
aivan kuin anteeksi pyydellen sitä
tyhmyyttä, että oli allistunut ollen-
kaan köyhien "koirien" seuraan niin
kuin luutnantti nimitti työläisiä. Mi-
nä ruusuksi haeltu, hento ja lem-
peä, olen sadat kerrat hyväillyt Mar-
fan kyttyräistä vartaloa, hui! Hän
ei jaksanut, ei uskaltanut ajatella
edemmäksi. Mutta sitten— vielä-
kin arempi, vieläkin vastenmielisen-
pi muisto heräsi hänessä. Ei! Hän-
nen täytyi karkoittaa nuo hirveät
muistot— Ja luutnantti, kietoen kä-
tensä hänen ympärilleen, kuiskasi sa-
noja, jotka käärmeen vaahdon ta-
voim putoilivat kaunottaren sydämel-
le myrkyttävän sen laitoja myöten.

"Köyhä maalaispoika, joka melkein
kerjäten sai koulurahat, joten pääs-
tyään upseeriksi, uskaltaa lähestyä
kenraalin tyttäriä naima-aikeissa, a-
jalla sellaisella, kuin nyt on. Jolloin
kaikki kansallisuuttan rakastavat
ja kunnioittavat saksalaiset vihaavat
venäläistä niinkuin koiraa, olisi mie-
lestäni ristiriit maulittava."

Magda oli ääneti, sydän löi ra-
justi ja yksi ainoa ajatus vain täytti
hänen aivonsa. "O! jos saisin men-
neet ajat takaisin, oi jos en koskaan
olisi halventanut aateluuttani antau-
tumalla rakkausseikkailuun Wlad-
imirin kanssa."

Aivan kuin sirotekolnen veistos,
seisoi venäläisen upseerin kuva itse-
pintaisesti hänen ajatustensa edessä.
"Miksi se ei häily? Miksi sanat
'köyhä' ja 'alhainen' ei peloitla hän-
tä"

Kas nyt he saapuivat Korpelan
korkean kiviaidan eteen ja "Hän"
soitti kelloa. Se soi niin oudosti.
Naisen lusevat sormet tekivät omi-
tuksia eleitä kellon nappulaa paina-
essa. Magdalla häipyi äskeiset tun-
teet. Nyt hän seisoi sen salaperäi-
sen kartanon kiviaidan vierellä.
Mitä mahtoi hän nähdä siellä kun
portti vihdoin aukeaa?

Mutta minkä vuoksi hän oikeastaan
oli tänne tullut? Pitkö hänen nyt
nähdä noin paljon valvava yhden val-
vaisen, ruman olennon tähden? Hän
alkoi peruaatua aikeensa sanoen:

"Mitä koskee minuun se, jos en
näkisikään häntä! Kuolokoon!"

Luutnantti kumarsi kohtellaasti
tyytyväisyyden leima kasvoillaan.
Hän katsoi merkittävästi tuohon lai-
haan naiseen, joka näkyi hyvin ym-
märtävän hänet. Nyt aukeni rau-
tainen portti hiljaa antamatta mi-
tään ääntä, niin hiljaa se avattiin,
että olisi sen luullut itsestään au-
saan. (Jatk.)

LAPSUUTENI MUISTOJA

Luin mielenkiinnolla Toverit-
taresta kertomuksen, milloin viat
ovat hyveitä, sillä se oli kuin
kuva minun omasta kokemukse-
stani lapsuuteni ajoilta, jota aina
katkeruudella muistelen. Mielestäni
edellämäinittu kirjoitus on
ihan paikkansa pitävä, sillä ei
ole aina lasten syy, että he ovat
tottelemattomia.

Kyllä se useimmiten on vanhem-
pain oma syy, kun eivät osaa
lapsiansa kasvattaa tottelevai-
siksi.

Minä kyllä uskon, että jokai-
nen äiti koettaa tehdä parhaansa
kasvattaaksensa lapsistansa kun-
non ihmisiä, mutta minusta tun-
tuu, että se on hyvin vaikea teh-
tävä etenkin työläis-äideille, joil-
la on paljon lapsia ja kaikki äidin
hoivattavia ja siinä sivussa pitää
toimittaa kotiäskareensa: pitää
koti siistinä, laittaa kunnollinen
ruoka, pestä, paikata ja parsia
ja usein vielä pitää ulkoa ansaita
toimeentulonsakin, niin kyllä siinä
äiti parka kyytinsä näkee.

Ja tällaisessa tapauksessa täy-
tyy lasten kasvatus jäädä aivan
siivoksi, vaikkakin se olisi kai-
kista tärkein ja ensimmäinen teh-
tävä. Minä en kyllä tiedä mitä
on lasten kasvatus ja sen tähden
en tahdo siitä paljon puhua, kun
en ole sitä kokenut. En myös-
kään kokemuksen kautta tiedä
mitä on äidin rakkaus lapsiaan
kohtaan, mutta minusta tuntuu,
että se on jotakin niin suurta,
jota ei kukaan muu kuin äiti itse
täydelleen tajua.

Mutta minä tiedän mitä on
lapsen rakkaus vanhempiaan koh-
taan ja siskojansa kohtaan, jota
on kovalla kurilla kasvatettu, ku-
ten minua. Olen kasvanut köy-
hässä tehdastyöläiskodissa, per-
heessä missä oli sairaus, nälkä
ja puute jokapäiväisenä vieraana.
Kun olin vielä hyvin pieni sai-
rastui isä niin kovasti, että äiti
oli pakotettu menemään tehtaa-
sien työhön ja kaksi vanhempaa
siskoani kävivät kerjuulla ja kol-
mas hoiti minua ja isää.

Ja kun isä vihdoon parani, niin
että kykeni työhön, niin sairastui
äiti eikä enään koskaan sairau-
vuoteeltaan noussut, vaan kitui
useita vuosia. Ja niin tapahtui
kodissani muutos. Kaikki siskoni
olivat pakotetut lähtemään ma-
ilmalle työvoimiansa kaupalle ja
minun huolekseni jäi kodin hoito.
Seitsenvuotiaana minun piti keit-
tää ruoka, siistiä huoneet, pestä
pyykki, hoitaa äitiäni ja äitini
aina sängystänsä neuvoi kuinka
ja miten piti tehdä. Ei minusta

(Jatk. 8:lla sivulla)